

Константин Величков

II. Тъга

Под черний кипарис седя сами,
потопен мълком в свойта скръб безмерна,
над мене в гъстите листа шуми
и гали ме прохладата вечерна;

и мойте тъжни мисли носи тя
далеч при таз, която е грабнала
от мойта пламенна любов смъртта,
и тук в край чужди неутешимо жаля.

Умът всред святи спомени лети,
сърцето тихо моли се и стене;
природата, мен чини се, трепти

и цяла плаче и се моли с мене,
и сладко сълзите текат тогаз:
в скръбта честит дори се сещам аз.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6383>]